

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 464/2017-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] – Stavebně-obchodní firma, [REDACTED], Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Advokátska kancelária, Poľovnícka 4, Bernolákovo, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 12 C 64/1999-587 z 22. januára 2014, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 245/2014-680 z 23. júla 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 117/2016, 1 Cdo 118/2016 z 30. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] – Stavebně-obchodní firma o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] – Stavebně-obchodní firma, [REDACTED], Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len

„listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 64/1999-587 z 22. januára 2014, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 245/2014-680 z 23. júla 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 117/2016, 1 Cdo 118/2016 z 30. marca 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 9. júna 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa okresný súd a krajský súd boli povinné zabezpečiť si všetky potrebné dôkazy a preskúmať ich tak, aby mali náležite preukázané dôvody pre spravodlivé rozhodnutie v jeho predmetnej veci, čo sa však nestalo. Povinnosť preskúmať všetky dôkazy založené v spise tak, aby dôvody pre spravodlivé rozhodnutie boli náležite preukázané, mal podľa sťažovateľa aj predseda dovolacieho senátu najvyššieho súdu. To sa vzťahuje aj na trovy konania, ktoré narástli v dôsledku zbytočných prietahov, ako aj nezákonnými predajmi vecí počas konania.

3. Rozsudky všeobecných súdov možno podľa sťažovateľa označiť ako zmätočné z dôvodov ďalej uvádzaných.

4. Podľa presvedčenia sťažovateľa sa tieto rozsudky odvolávajú na nespravodlivé rozhodnutia o registrácii zmeny spoločenskej zmluvy z 23. novembra 1992, ďalej na rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 176/96 a sp. zn. 6 Obo 62/03, hoci tieto nikdy neboli a nikdy nebudú listinami spôsobilými na prevod alebo zmenu vlastníctva nehnuteľného alebo hnutel'ného majetku.

5. Podľa sťažovateľa registračné konanie, v ktorom mal byť registrovaný dodatok č. 1 k spoločenskej zmluve spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, s. r. o., nikdy nebol listinou spôsobilou na prevod vlastníctva k nehnuteľnosti vedenej na [REDAKOVANÉ] ako parc. č. 13461/22. Táto nehnuteľnosť bola vo vlastníctve sťažovateľa nepretržite od 1. mája 1992 do 23. marca 2000. Registračné konanie sa neuskutočnilo, lebo zmena spoločenskej zmluvy nie je zmluvou o prevode nehnuteľnosti. Registrovaná listina uskutočnená záznamom č. RI 587/92 z 28. decembra 1992 je podľa sťažovateľa nezákonná.

O vkladuschopnú listinu by išlo iba vtedy, ak by bola uzatvorená zmluva o predaji časti podniku.

6. V ďalšej časti sťažovateľ cituje z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 324/01 a potom zdôrazňuje, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 170/96 zo 14. mája 1997 je nulitným rozhodnutím, pretože proti vlastníkovi zapísanému na liste vlastníctva bola žaloba vzatá späť a konanie bolo zastavené. Navyše sťažovateľ označený ako „**██████████** – *Stavebno obchodná firma A – Z, Bratislava*“ v inkriminovanom čase neexistoval, bol právoplatne vymazaný z obchodného registra. Podľa sťažovateľa je preto dokázané, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 170/96 zo 14. mája 1997 je rozsudkom „*úmyselne*“ nespravodlivým. Rozsudku predchádzala žaloba správcu konkurznej podstaty JUDr. Jána Javorčíka podaná 13. marca 1996 na bývalom Mestskom súde v Bratislave až po vyhlásenom konkurze na spoločnosť ŽELSTAV, A-Z, s. r. o. Táto žaloba bola podľa sťažovateľa ďalším úkonom „*konkurznej mafie*“. Tieto skutočnosti najvyšší súd neskúmal napriek tomu, že všetky potrebné listinné dôkazy sú v spise založené. Je zrejmé, že najvyšší súd v dovolacom konaní porušoval práva sťažovateľa na úkor formálne-právnej vnútroštátnej normy, teda Civilného sporového poriadku. Takýto postup je podľa presvedčenia sťažovateľa nesprávny, neakceptovateľný, má za následok nespravodlivé rozhodnutie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ by najvyšší súd listinné dôkazy pripojené k dovolaniu preskúmal právne akceptovateľným spôsobom, nemohol by vyhlásiť takéto nespravodlivé rozhodnutie, a to dokonca pomerom hlasov členov senátu 3:0. Sťažovateľ má pochybnosti hlavne z dôvodu, že členka dovolacieho senátu JUDr. Jana Cisárová sa ešte ako predsedníčka senátu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 218/2009 podieľala na právne akceptovateľnom a spravodlivom uznesení, ktorým krajský súd prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ ďalej uvádza, že sa nemožno zmieriť s tým, že by dr. Cisárová svoj spravodlivý právny názor zmenila. Buď bola podľa sťažovateľa ovplyvnená, zmanipulovaná a spis vôbec neštudovala, alebo bola zastrašovaná už spomínanou konkurznou mafiou krajského súdu.

7. Pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré predchádzali žalobe sťažovateľa z 9. júna 1999, sťažovateľ poukazuje na tieto okolnosti:

8. Sťažovateľ ako podnikateľ mal a má trvalý pobyt a sídlo v [REDAKOVANÉ] v Českej republike. Poukazuje na to, že nikdy nemohol byť a nikdy nemohol vzniknúť ako samostatný subjekt so sídlom na [REDAKOVANÉ] v Bratislave. Nikdy takýto subjekt nebol účastníkom žiadneho súdneho konania na strane žalobcu, ale ani na strane žalovaného. Ak by mohol existovať „*duplicitne subjekt so sídlom na Slovensku*“ a mal by samostatnú právnu subjektivitu, musel by majetok od českého subjektu „*právne relevantným spôsobom získať*“, čo sa, samozrejme, nikdy nestalo.

9. Podľa sťažovateľa súdmi všetkých inštancií bolo ustálené a akceptované, že sťažovateľ sprivatizoval časť bývalého Železničného staviteľstva, š. p., uzatvorením zmluvy o predaji časti podniku. Podpísaním odovzdávacieho a preberacieho protokolu 29. mája 1992 sa stal vlastníkom majetku časti štátneho podniku. Sťažovateľ je ženatý, a preto bez súhlasu manželky nemohol byť prevod privatizovaním nadobudnutého majetku platný, čo ponechal najvyšší súd bez povšimnutia. Podľa názoru sťažovateľa nebol akceptovaný ani rozsudok Okresného súdu Hodonín v Českej republike sp. zn. 7 C 669/96 z 5. mája 1997 s poukazom na výhradu verejného poriadku.

10. Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že spoločnosť ŽELSTAV, A-Z, s. r. o., mala v základnom imaní výlučne peňažný vklad 200 000 Sk. Vnesenie nepeňažného vkladu sa muselo realizovať do 5 rokov. S touto právnou skutočnosťou sa podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd nevysporiadal, alebo sa vysporiadať nechcel, pretože nechcel napadnúť nezákonnosti konkurznej mafie. Vyhlásenie konkurzu, ku ktorému došlo uznesením krajského súdu sp. zn. 38 K 111/95 z 1. februára 1996, bolo podľa sťažovateľa nezákonným podvodom a išlo o vykonštruovaný konkurz. Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Ján Javorčík, „*náhodou otec*“ sudkyne krajského súdu JUDr. Stránskej, rod. Javorčíkovej.

11. Sťažovateľ ďalej namieta, že JUDr. Šebestová podanú „*nezákonnú*“ žalobu o určenie vlastníctva z 13. marca 1996 pod sp. zn. 22 Cb 21/96 prerokovala a rozsudkom JUDr. Javorčíkovi v celom rozsahu vyhovel. Pritom žaloba proti vlastníkovi bola vzatá späť. Žaloba bola podaná JUDr. Javorčíkom na „*dvoch*“ [REDAKOVANÉ], pričom na prvého

– neexistujúceho s označeným sídlom v Bratislave – len preto, aby sa vec mohla dostať na slovenský súd. Sťažovateľ tvrdí, že spomenuté osoby, ktoré s vecou nakladali, konkurz realizovali a o určení vlastníctva rozhodli tak, ako to pripravila už vtedy „*existujúca konkurzná mafia, členmi ktorej boli aj sudcovia obchodného kolégia krajského súdu*“, ktorí mali konšpiračné stretnutie v Senci v športovo-rekreačnom areáli Transpetrolu, a. s. Rozsudkom sp. zn. 22 Cb 21/96 bolo rozhodnuté, že vlastníčkou vecí tam uvedených je spoločnosť ŽELSTAV, A-Z, s. r. o. Sťažovateľ a jeho manželka boli podľa tvrdení v sťažnosti nezákonne zbavení majetku a uplatňovať svoje právo mohli len v občianskoprávnom konaní na súdoch podľa miesta nehnuteľnosti.

12. V ďalšom sťažovateľ poukazuje na celý rad súdnych rozhodnutí, ako aj ďalších skutkových okolností, ktoré podľa jeho názoru sú pre posúdenie veci z rôznych dôvodov významné.

13. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľa [redacted] – Stavebné obchodní firma [redacted] (...) porušovateľmi v I., II. a III. rade podľa Čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru a čl. 36 ods. 1, Listiny základných práv a slobôd porušené bolo

II. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 2 Zákona č. 38/1993 Z. z. zrušuje Uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 117/2016 zo dňa 30. marca 2017 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie. Porušovateľ v I. rade je povinný vec prejednať a spravodlivo rozhodnúť v primeranej lehote bez zbytočných prieťahov.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000,- € /päťdesiat tisíc €/, ktoré Finančné zadostučinenie sú povinní zaplatiť porušovatelia v I., II. a III. rade spoločne a nerozdielne.

IV. Porušovatelia v I., II., a III. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť JUDr. Jozefovi Holičovi trovy právneho zastúpenia vo výške 498,60 €.

V. Finančné zadostučinenie v sume 50 000,- € bode III. a trovy právneho zastúpenia v bode IV. v sume 498,60 € sú porušovatelia v I., II. a III. rade povinní zaplatiť na účet JUDr. Jozefa Holiča(...) do 60 dní od doručenia nálezu.“

II.

14. Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 117/2016-959, 1 Cdo 118/2016 z 30. marca 2017 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 545/2014 z 25. júna 2015.

Najvyšší súd predovšetkým konštatuje, že rozsudkom (v poradí druhým) okresného súdu č. k. 12 C 64/1999-587 z 22. januára 2014 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa. Okresný súd rozsudok odôvodnil právne ustanovením § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku a ustanoveniami § 39, § 46 ods. 1, § 47 ods. 1 a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že predpokladom vyhovenia žalobe o vydanie veci je preukázanie, že práve sťažovateľ je ich vlastníkom. Sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno preukázania vlastníckeho práva. Právoplatné rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 170/1996 zo 14. mája 1996 a sp. zn. 6 Obo 62/2003 z 29. novembra 2004 sú záväzné nielen výrokovou časťou, ale i právnym posúdením. Totožné námietky sťažovateľa smerujúce k preukázaniu vlastníckeho práva uplatňované aj v tomto konaní, ktoré už boli vyhodnocované uvedenými právoplatnými rozsudkami najvyššieho súdu, sa preto javia ako irelevantné.

Ďalej najvyšší súd konštatuje, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 545/2014 z 25. júna 2015 na odvolanie sťažovateľa bol potvrdený rozsudok okresného súdu. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom okresného súdu, ktorý aj riadne zistil skutkový stav veci. Sťažovateľ celý majetok získaný zmluvou o predaji časti podniku z 30. apríla 1992 platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, s. r. o., pričom na zmenách spoločenskej zmluvy sa podieľali všetci spoločníci, teda aj sťažovateľ. Zmena spoločenskej zmluvy bola zaregistrovaná 28. decembra 1992. Okresný súd správne právne uzavrel, že s poukazom na ustanovenie § 126 Občianskeho zákonníka vlastníctvo k nehnuteľným veciam tvoriacim predmet žaloby prešlo platne a účinne na spoločnosť ŽELSTAV, A-Z, s. r. o. Sťažovateľ preto nepreukázal existenciu svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom sporu.

Najvyšší súd tiež konštatuje, že proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a) [§ 237 ods. 1 písm. d) a f)], písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku. Krajskému súdu vyčítal odňatie možnosti

konať pred súdom, a to najmä z dôvodu rozhodnutia bez nariadenia ústneho pojednávania, nevykonanie navrhovaných dôkazov a nesprávny výklad a aplikáciu zákonov a medzinárodných zmlúv.

Podľa názoru najvyššieho súdu námietka sťažovateľa vytykajúca krajskému súdu rozhodnutie o odvolaní bez nariadenia ústneho pojednávania je nedôvodná, a to vzhľadom na ustanovenie § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého vyplývajú situácie, v ktorých predseda senátu odvolacieho súdu musí nariadiť pojednávanie, pričom o žiadnu zo situácií uvedených v tomto ustanovení nešlo. K namietanému nevykonaniu navrhovaných dôkazov treba uviesť, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú vykonané, je vždy vecou súdu. Ani prípadné nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Pokiaľ sa v dovolaní namieta nesprávny výklad a aplikácia zákonov a medzinárodných zmlúv, znamená to v podstate námietku nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá, keďže ho nemožno považovať za vadu konania podľa § 237 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Napokon, pokiaľ sťažovateľ prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, resp. v tej istej veci sa už prv začalo konanie), žiadnym bližším spôsobom takto tvrdenú prípustnosť dovolania nešpecifikoval, resp. neuviedol, pretože sa obmedzil iba na citáciu znenia uvedeného ustanovenia.

III.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene. ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Z hľadiska správneho vymedzenia predmetu konania je potrebné z pohľadu ústavného súdu poukázať predovšetkým na to, že sťažovateľ na titulnej strane sťažnosti označuje ako porušovateľov označených základných práv okresný súd, krajský súd, ale aj najvyšší súd, pričom uvádza konkrétne rozhodnutia týchto súdov, ktorými k porušeniu označených práv malo dôjsť. Ďalej v časti I na strane 2 sťažnosti uvádza, že sťažnosť

podáva z dôvodu porušenia jeho základných ľudských práv garantovaných v zmysle čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy, čl. 36 ods. 2 druhej vety listiny a čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 17 a čl. 18 dohovoru. Naproti tomu v návrhu nálezu (petite) požaduje vysloviť iba porušenie čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

V uvedenej súvislosti je pre ústavný súd smerodajné navrhované znenie požadovaného nálezu (petitu) sťažnosti, a preto ústavný súd predmet konania považuje za vymedzený tak, ako to sťažovateľ uviedol v návrhu nálezu (petite).

19. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru smeruje proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 64/1999-587 z 22. januára 2014, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 64/1999-587 z 22. januára 2014 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ možnosť podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku aj využil.

20. Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 245/2014-680 z 23. júla 2015.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. (...)

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach, aké vyplývajú zo sťažnosti, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nepripojil k sťažnosti napadnuté rozhodnutie krajského súdu (ale ani okresného súdu), ktoré majú byť predmetom posúdenia v konaní o tejto sťažnosti.

K tejto časti sťažnosti je potrebné ešte dodať, že z textu sťažnosti nie je možné utvoriť si obraz o predmete konania vedeného všeobecnými súdmi, pretože sťažovateľ označil iba rozhodnutia všeobecných súdov, o ktoré v konaní ide, avšak bez toho, aby zhrnul predmet konania a podstatný obsah rozhodnutí vydaných všeobecnými súdmi. Ústavný súd si preto utvoril obraz o predmete konania vedeného všeobecnými súdmi, ako aj o záveroch, ku ktorým okresný súd a krajský súd dospeli, iba zo stručného zhrnutia vyplývajúceho z uznesenia najvyššieho súdu. Sťažovateľ totiž ústavnému súdu nepredložil žalobu, rozsudok okresného súdu, odvolanie, rozsudok krajského súdu a dovolanie, keďže predložil iba dovolacie uznesenie najvyššieho súdu.

Uvedené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti boli dôvodom na jej odmietnutie v tejto časti. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 160 ods. 3 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Sťažnosť v tej časti, ktorá pre namietané porušenie čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 117/2016, 1 Cdo 118/2016 z 30. marca 2017, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Jadrom podanej sťažnosti sú námietky sťažovateľa týkajúce sa nedostatočného rozsahu vykonaného dokazovania, nedostatočného hodnotenia vykonaných dôkazov, ale najmä nesprávneho právneho posúdenia veci (v rámci toho nesprávneho právneho posúdenia rozhodujúcich otázok v skorších právoplatných súdnych rozhodnutiach týkajúcich sa tiež tejto veci).

Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že sťažovateľ so závermi najvyššieho súdu (ktorého dovolacie uznesenie podanou sťažnosťou napáda) nijako nepolemizuje a správnosť tam vyslovených záverov nijako nespochybňuje. Najvyšší súd odmietol dovolanie, pretože rozhodovanie krajského súdu o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania považoval za súladné so zákonom. K ostatným námietkam uplatneným v dovolaní zaujal stanovisko, že tieto prípustnosť dovolania nezakladajú, pretože by mohli byť nanajvýš iba dovolacími dôvodmi v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 238 Občianskeho súdneho poriadku.

Napriek uvedenému sa sťažovateľ v podanej sťažnosti sústredil najmä na namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci, s ktorým sa však najvyšší súd vôbec meritórne nezaoberal, keďže táto námietka prípustnosť dovolania v danom prípade nezakladala.

Za daného stavu treba dospieť k záveru, že nie je úlohou ústavného súdu dotvárať namiesto sťažovateľa prípadné možné argumenty, ktoré by mohli spochybniť správnosť

záverov najvyššieho súdu. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2017